

Jørgen Estrup (RV):

Af og til kan det være fornuftigt at begynde med slutningen. Facit i denne sag er, at presset på Saddam Hussein må fastholdes. Det er også i sidste ende den eneste mulighed for, at vi ender med en fredelig diplomatisk løsning. Det er det, der har motiveret den radikale folketingsgruppe, og det vil jeg gerne starte med.

Vi kender alle sammen forhistorien, som startede i efteråret 1990, hvor FN samlet med resolution 678 fastslog, at det var nødvendigt at lægge det maksimale pres på Iraks styre, at det var nødvendigt at fjerne Iraks besættelse af Kuwait og forhindre gentagelse. Det vil sige, at irakiske aggressioner og anvendelse af masseødelæggelsesvåben måtte stoppes.

Efter Golfkrigen i april 1991 gentog et enigt FN, at man var nødt til at fastholde en række krav til det irakiske styre, som man ønskede betingelsesløst overholdt fra irakisk side.

De betingelser er blevet overtrådt gentagne gange, og disse overtrædelser var bl.a. årsag til forløbet i 1993, hvor man også med baggrund i en formandsudtalelse fra FN besluttede at bombe i det sydlige Irak.

Af hensyn til nabolandenes fred og sikkerhed og af hensyn til FN's troværdighed har det været og er det fortsat afgørende, at man fastholder presset på Saddam Hussein. Det kræver internationalt sammenhold, og det kræver også, at Danmark bidrager til dette internationale sammenhold.

Som under optakten til Golfkrigen nødvendiggør det trusler om at bruge magt, men forudsætningen er naturligvis, at alle – og jeg vil understrege alle – diplomatiske midler udnyttes og afprøves. Men magtanvendelse er nogle gange det eneste, der forhindrer vold, og det er nu engang ikke nok, hvis man vil fred, at man selv er fredelig.

Det er altid en nødløsning, hvis man tvinges til at gøre alvor af truslen om magtanvendelse, og selv om målet nås, så medfører magtanvendelse også altid tragiske og uønskede konsekvenser. Det gjorde det under Golfkrigen, og det vil det også gøre, hvis man bliver tvunget til at bruge magt i den forestående konflikt omkring Irak. Derfor kræver det både besindighed og klogskab, hvis man vil opnå fred i området og samtidig styrke FN's muligheder.

Forudsætningen for magtanvendelse er et tilstrækkeligt FN-mandat. Dette eller et mandat fra OSCE har hidtil været ufravigelige krav for dansk militær deltagelse uden for NATO-

området. Det bør det fortsat være, og det vil det fortsat være for Det Radikale Venstre. Hvis man vil anvende magt, må man holde sig på lovens grund. Det gælder i Danmark, og det gælder internationalt.

Derfor er det afgørende, at regeringen uden tøven eller forbehold fastslår, at man har det nødvendige FN-grundlag. Det har man nu haft mulighed for at gøre på baggrund af dels en række udenforstående eksperters udsagn, dels andre landes synspunkter og dels egne eksperters udsagn. Og i Det Radikale Venstres folketingsgruppe har vi taget til efterretning, at regeringen med det ansvar, som er regeringens, utvetydigt fastslår, at dette grundlag er til stede.

Denne melding fra regeringen er aldeles afgørende. Vi tager det til efterretning, og det betyder, at vi uden forbehold kan støtte den beslutning, der nu er lagt op til. Det er i sidste ende afgørende, at man fastholder det internationale pres, og det har vi kun mulighed for ad denne vej.

Formanden:

Så er det hr. Keld Albrechtsen, hr. Villy Søvnald og hr. Frank Aaen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu håber jeg meget, at hr. Jørgen Estrup vil gå seriøst og ordentligt ind i den debat om lovligheden eller ulovligheden af den krig, som man nu planlægger, og ikke som den socialdemokratiske ordfører flygte, ja, jeg havde nær sagt ikke ud af salen rent fysisk, men i hvert fald flygte åndeligt fra debatten.

Derfor vil jeg bede hr. Estrup besvare spørgsmålet: Hvordan kan hr. Estrup ud af de Sikkerhedsrådsresolutioner, der ligger, finde noget som helst mandat til, at USA egenmægtig kan gå ind og fortolke Sikkerhedsrådsresolutioner og på Sikkerhedsrådets vegne uden at have spurgt Sikkerhedsrådet beslutte, at der nu er grundlag for at føre krig? Hvor finder hr. Estrup et sted i disse resolutioner, hvor det står, at USA har ret til at fortolke resolutionerne og efter forgodtbefindende iværksætte en krig, hvis USA mener, at resolutionerne er overtrådt? Mener hr. Estrup ikke, at det er Sikkerhedsrådet selv, der fortolker sine egne resolutioner, og ikke et eller andet tilfældigt land?

Så vil jeg også godt spørge hr. Estrup, om han er villig til, at vi mellem første og anden behandling skal have en gennemgang sammen